

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXI. ÉVF. 1931. FEBRUÁR.

Virgo ipsum, quem genu

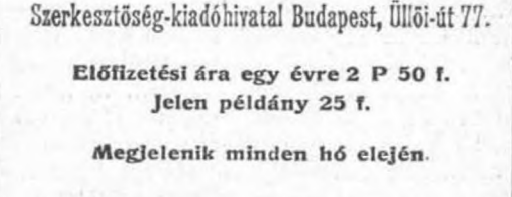
IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Krisztus békéje. — *Szölgyény Ferenc*: Örökimádás. — *Kupka Izabella*: Templomban. — *Központi ü. ig.*: Februári szándékunk. — *Kerner István dr.*: Készítsünk az Úrnak kellemes hajlékot szívünkben. — *Eöri János*: Megenyhülés. — *Gergye Béla*: Lélekmentés. — *Dessewffy Emma*: Isten szolgálata. — *Krónika*.

Február 10-én d. u. 6 órakor Központi házunkban igazgatói értekezlet lesz. Minden helyi igazgató urat meghívunk.

A tabáni Oltáregyesület tartalmas beszámolójáról a jövő számunkban írunk.

Február 23—28. lesznek az oltáregyesületi választmány Keresztény Anyák és Hétfájdalmú Kongregáció tagjainak a lelki gyakorlat.

Új egyházzenei hangjegyes folyóirat. A magyar egyházi zenével foglalkozók (kántorok, karnagyok, hittan- és énektanítók, tanárok) régi óhaja teljesedik egy új, tisztára hangjegyes folyóirat, a «Magyar Kórus» megindulásával; mely az iskolai és az egyházi kórusokat rendszeresen ellátja a hazai viszonyoknak megfelelő karművekkel. Az ő munkájukat könnyíti meg az új folyóirat azzal, hogy a liturgikus istentiszteletek, szertartások, ájtatosságok, egyházi hangversenyek, templomi ünnepek alkalmára megfelelő anyagot állít össze az egyházzenei irodalom könnyebb és nehezebb, de mindig értékes alkotásaiból. Az új folyóiratot *Bárdos Lajos*, a Zeneművészeti Főiskola tanára és *Kertész Gyula* tanár, templomi karnagy, szerkesztik. Az egyházi zenével foglalkozó egyének és testületek számára nélkülözhetetlen negyedévenként megjelenő lap előfizetési ára évi 6 P, megrendelhető Budapest, I., Fery Oszkár-utca 55. Mutatványszámot készséggel küld a lap kiadóhivatala.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis Szent Terézia szelleme	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—10
Az O. E. Utmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömben» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér Illiom	—15
Kötve	—60	Az Isteni Gyermekeknél ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—05
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás	—10		

Krisztus békéje.

DICSŐSÉGESEN uralkodó Szentatyánk jelszava a «Krisztus békéje, Krisztus országában». Amikor a Szentanya jelszavát írjuk ide első helyre, épen a mai sötétfelhős világban akarunk rámutatni arra a reménységre, amely a Krisztus békéjét ígérő szivárvány a zűrzavaros világ nagy horizontján.

Nehézségeknak, küzdelmeknek, botrányoknak kell lenniök, mondotta az Üdvözlő, anélkül azonban, hogy megmondotta volna, miért. De maga a hívő lélek is tud felelni erre a miérte: «Tűzben próbáltatik meg az arany». A megpróbáltatások termik az igazi erényhősöket, a küzdelmek munkálják meg a vetés alá a lelkeket, amelyekben az isteni magvető az Ő csodálatos világát akarja életre kelteni. Akármilyen sokszerű az Isten országának egy-egy darabja a különböző lelkekben, mégis mindnek egységes tulajdonsága a Krisztusba vetett bizalomból fakadó nyugalom: a Krisztus békéje.

Bizonyos higgadtsággal, nyugodtsággal kell szembenéznünk az élet mostani nagy feladataival. Tudnunk kell, hogy a megpróbáltatás elmulik. A Jó Isten, aki ezt megengedi, állandóan hangoztatja a győzedelmes krisztusi ígéret: «bizzatok, Én meggyőztem a világot», egyitek áldozata sem lesz elfeledve, a bűn fölött végtére győzedelmeskednie kell az erénynek, az élő hitnek, a Krisztus országának. Olyan ez a mostani világ is, amely igazán «in maligno positus» nyakig benne van a bűnözött rossz következményekben. Nem csalódunk talán, ha azt mondjuk, hogy a gonoszság a világ megromtója és minden bajának okozója, képmutatón ajánlkozik orvosságával és sajnos, vannak, akik míg e felkínálkozást elfogadják, nem veszik észre, hogy gazdasági téren ők is közreműködnek azzal a szörnyű istenellenes, nyomort és bünt, elkeseredést és forradalmakat teremtő tevékenységgel, amely már egy év óta tervszerűen bénít meg minden jobb jövőt előkészítő törekvést. Mintha csak az ördög démoni ereje paralizálna mindent: áll és pang minden. Még reménység sincs sehol, vagy ha van is, hamar a csalódás ködébe fullad. Mit tegyünk tehát?

Álljuk a harcot, tartsunk ki a Krisztus elvei mellett, mert ez az egyetlen út a Krisztus országában, a Krisztus békéjéhez. Olyan világot élünk, amelyikben csak a kitartás boltozatjára várhatja a szívárványt, mert nem remélhetjük, hogy hamarosan megváltozzék az élet sora, int újévi pásztorlevelében hazánk bíboros egyházfejedelme. Nézzünk az eucharisztikus Jézusra és vigyük tovább a keresztet, reméljük minden naptól jobbulást, de ne fáradjunk bele, ha akár egy év lesz is szükséges ahhoz, hogy újra Krisztus békéjének napja ragyogjon lelkivilágunk egén. Csak így lehet remélnünk Krisztus békéjét!

Dr. Mátrai Gyula.

ÖRÖKIMÁDÁS.

Fenn tündökölsz oltárod ormán
A szent ostyának képiben.
Mely értünk érzett, értünk vérzett,
Szent szíved most köztünk pihen.
Pihenve is felénk sugárizik
S a térdelők lelkébe lát,
Emel, vigasztal, új erőt ad,
Hű gyámoló és jó barát.

Mint harmatos fehér virágok
A napfénytől lehajlanak,
Imádni téged térdre omlik
A sok neked szentelt ajak.
Ily hódolat csak téged illet
Jóságos édes Jézusom,
Téged kér minden halk imádság,
Minden zsolttár a kóruson.

Magasztalunk, Oltáriszentség,
Imádjuk szent Főlségedet.
Az élet, mely belőled árad,
A kegyelem hősege lett.
Látásodon térdek hajolnak,
Szívek kinyílnak holdogan,
Erények gyúlnak új erőre,
Sok életjobbulás fogan.

Enyhet te adsz a fáradónak.
Ki élte útain halad,
Te vagy az élet, út, igazság,
Értünk hozott szent áldozat.
Vigasztalással távoznak el,
S ha sorsunk a világba visz,
Ó Jézusom te nézz utánunk,
Maradj mivélünk akkor is.

Szolgálmény Ferenc.

TEMPLOMBAN...

Ó, mint szeretnék ékes virág lenni!
Karcú hófehér, szűzi liliom...
Mely édes illatát mosolygva hinti
S ott hervad el csendben, oltárodon!

Bár lehetnék a rózsa bársonyszirma,
Mely szentségházad bájjal ékíti;
Vagy az örökmécs lobogó világa,
Mely áldott jelenléted hirdeti.

Bár lennék a tömjén felszálló füstje,
Mely menyeyi illattal leng körül;
Az orgonának édes muzsikája;
Dal, mely ujjong s szépségeden örül!

Váljak egészen szívvé, érzelemmé,
Midőn leborulok e szent helyen!
Hódoljon Neked, ami csak bennem él,
Akaratom, lelkem, Tied legyen!

Olvadjak el szerelmed szent hevében!
Jézusom, alakítsd át e szívet,
Hogy lángolón imádjon e Szentségben,
S szeretni tudjon, miként a Tied.

Kupka Izabella.

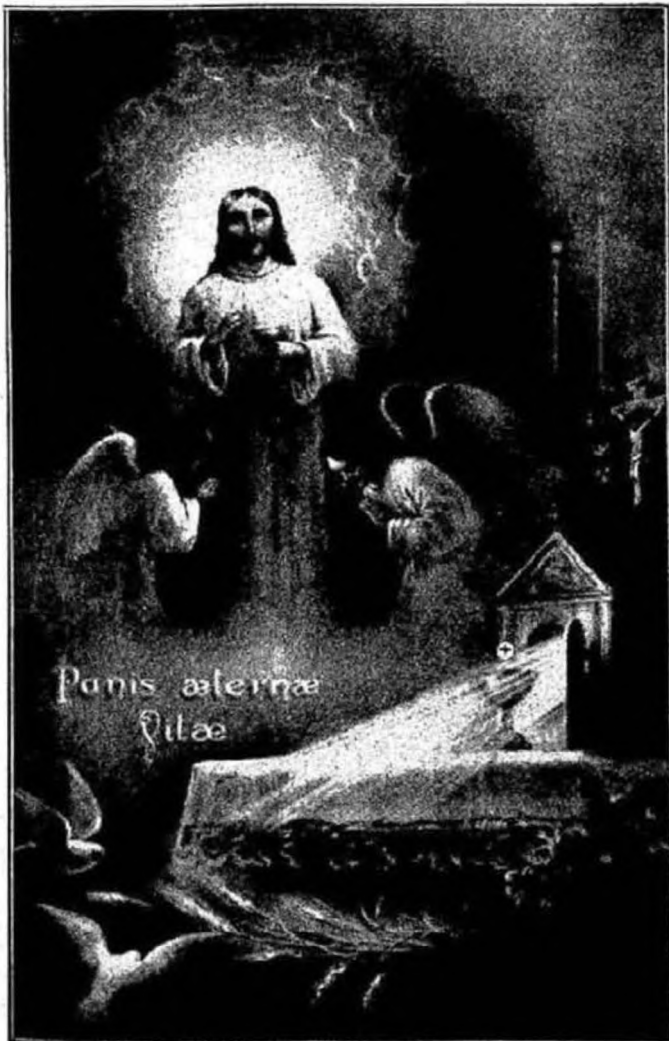
Februári szándékunk.

A farsang végén mindenütt eucharisztikus napokkal ellensúlyozza az Anyaszentegyház a mulatságok megsokszorozta bűnöket. Szentségimádá-

sok vannak a három utolsó farsangi napon. Mi azonban nem elégedhetünk meg ezzel. A szentségi Jézus külön házanépe az oltáregyesület, tőle még többet vár: *a napokinti vagy legalább gyakori (hetenkint 4) szentáldozást.* Ezt gyakoroljuk és ennek terjedéséért imádkozunk februárban.

A mostani nehéz időkben oly nagy hivatása van a gyakori szentáldozásnak, mely Krisztus erejét hozza a lelkünkbe. Minél gyakoribb Krisztus reánkhatása a szentáldozásban, annál könnyebben járjuk a Krisztus követésének útját, még akkor is, ha nehéz áldozatokat követel is tőlünk. Krisztus fog bennünk élni, Krisztus fog bennünk harcolni, Ő fog bennünk győzni és mégis meg fog érte bennünket jutalmazni, mert együtt voltunk vele.

A szentáldozás gyakorlata alatt is részesül nagy áldásban a lélek, mert az Úr Jézussal való igazi találkozás megnyugtatja a lelket; mint Szent Agnest mutatta kicsiny fehér bárány alakjában pihenve az Ő szívében, úgy kap helyet a mi kicsinységünk és tökéletlen szeretetünk a szentáldozás által az Ő Szívében. Mi fogadjuk Őt és mégis Ő temeti isteni szeretetének édeségébe a lelkünket. — Akik öntudatosan áldoznak tapasztalni fogják, hogy igaz, amit mondottunk.

Készítsünk az Úrnak kellemes hajlékot szívünkben.

SZENT Gertrud életében olvassuk, hogy az Úr Jézus biztosította az ő kedves jegyesét arról, hogy lelkében mindenkor kellemes hajlékot talált magának. Mily nagy boldogságot idézett elő ez a kinyilatkoztatás Szent Gertrud lelkében, azt leírni nem lehet. Az Egyházat is annyira meghatotta, hogy a szent ünnepén a mise imádságába vette fel a szép gondolatot, hasonló kegyelemért könyörögve nekünk is: Uristen, ki Szent Gertrud szűznek szívében magadnak kellemes hajlékot készítettél, az ő érdemei és közbenjárása által tisztítsd meg a mi szíveinket is és részesíts bennünket is hasonló örömben. A mi Urunk Jézus Krisztus által. A gyakori szent áldozáshoz járulók közül vajjon ki nem óhajtana részesülni abban a nagy örömben, hogy az Úr Jézus szívesen jön lelkébe és ott mindenkor kellemes hajlékot talál magának. Vajjon mivel tudnók mi ezt a nagy örömet biztosítani, ezt a nagy kegyelmet megszerezni! Tekintsük az Úr Jézust, akit a szent áldozásban a szentostya fehér színe alatt magunkhoz veszünk, a mi vendégünknek, amint annak tekintette őt Mária és Márta, midőn betért Lázár házába, avagy Zakeus, midőn leszállította őt az Úr a vad fügefáról, mondván neki: «Zakeus! szállj le hamar, mert ma a te házában kell maradnom. Erre az sietve leszállt és örömmel fogadta őt». (Luk. 19, 5.) Kérdezzük csak meg magunktól, hogy mikor érzi magát jól a mi vendégünk. Először is, ha szeretettel hívjuk őt és meghívásunkat megismételjük, hogy szinte kicseng szavainkból az epekedés utána. Ha szent türelmetlenséggel várjuk őt, készülünk jövetelére, örömmel megyünk az állomásra eléje, s midőn átlépte házunk küszöbét, elhalmozzuk őt a szeretetnek és örömmel minden jelével. Elhelyezzük őt kényelmes vendégszobánkban s ott nem hagyjuk magára, hanem állandóan vele vagyunk, szinte megfedkezvén örömlünkben és boldogságunkban minden más dolgainkról. Ha távozni készül, marasztaljuk ha már marasztalni nem tudjuk, legalább ígérletét vesszük, hogy némsokára újból eljön hozzánk és meglátogat minket. Mily jól tudjuk mi mindezt embertársainkkal szemben és mily sokszor megfedkezünk mindenről, ha a mi isteni nagy vendégünkről, Jézus Krisztusról van szó. Pedig ő ezerszer jobban megérdemli, hogy megtegyük vele szemben is mindazt, amit meg szoktunk tenni a mi kedves ismerőseinkkel, rokonainkkal, ha vendégségbe jönnek hozzánk.

Hívjuk tehát mi is lelkünkbe ismételtén az Úr Jézust. Ő végtelenül szeret minket és szívesen jön hozzánk. A tabernakulum börtöne, a lelkünk otthona. Oda vágyik. Mint a fogoly, ha ütött szabadulásának órája és nyílik börtönének ajtaja, úgy örvend az Úr, ha szolgálja az áldoztatás előtt kinyitja a tabernakulum ajtaját. Magas égi trónjáról leszállt az oltárra, mert hívtuk őt. Elrejtőzve élt a tabernakulumban és várta türelemmel, míg lelkünk hajlékába hívjuk őt, míg szent vágyakozással utána esengve kérjük: «Ó szent-

séges, kegyességes Üdvözítő Jézusunk!... Jöjj be szívünk hajlékába, megtérő lelkünk házába; ott nyugodjál, ott lakozzál s mindvégig mulatozzál!»

Menjünk eléje! Élő hittel, szent vágyakozással és igaz szeretettel siesünk feléje. Nagy áhitattal térdeljünk le az Úr szent asztalához és fogadjuk szívrepeső nagy örömmel isteni vendégünket. Mondjuk mi is az ünneplő Jeruzsálemmel pálmaágakat lengetve: «Áldott ki az Úr nevében jő; Hozsanna Dávid fiának!» De nézd! A pálmaágak lengése, a nép üdvivalgása között bevonuló Úr Jézus az Olajfák hegyének magaslatán meglátván Jeruzsálemet, sirva fakad. Vajjon miért? Nem vonult-e a nép eléje, nem hangzik-e minden oldalról üdvözlés feléje? Ó igen, de ez csak mind külsőség az Úr számára, Jeruzsálemi népének lelke nem volt kész a Messiás befogadására. Templomában lelketlen kufárok uralkodtak s az Úrnak ünnepélyes bevonulásakor ostort kellett fonna, hogy a szentélyt megtisztítsa. Vajjon nem úgy jár-e az Úr Jézus szentáldozásainkkor is. Látja ugyan rajtunk a külső dísz és ékességet, az illedelmes magatartást és jámbor kézősszetélt, de a lélek szentélye, amelybe be kell vonulnia, még nem tiszta. Látja, hogy előbb ostort kellene fonna, hogy szívünkben a rendetlen indulatokat, a bűnös vonzalmakat, az önszeretetet és a földiekhez való ragaszkodást eltávolítsa. Miért nem távolítjuk el mi azokat szívünkben, ha Jézust vendégségbe hívjuk? Miért kényszerítjük őt arra, hogy isteni szentsége a bűnnel együtt lakjék egy hajlékban? Érezheti-e jól magát szívünkben, lehet-e kellemes számára a lelkünkben való tartózkodás? Tisztítsuk meg szíveinket s a bánat könnyeivel mossuk tisztára lelkünket, hogy az isteni vendégünk lakóhelye tiszta legyen. Aki az ostya hófehér színe alatt jön szívünkbe, hófehér lakást találjon a lelkünkben. Vajjon miért érezte oly jól magát az isteni magzat a Szeplőtelen Szűz méhében? Mert oly nagy tisztaság, szeplőtelenység, hófehérség, világosság, fényesség övezte őt körül.

Foglalkozunk isteni vendégünkkel és ne hagyjuk őt oly hamar magára. Beszélgessünk vele szeretettel és örömmel. Mondjuk el neki bizalommal életünk folyását, a mi munkánkat, küzködésünket, nehézségünket, bajainkat. Tárjuk fel előtte sebeinket, betegségeinket. Kérjük segítségét, kérjünk tőle gyógyulást, lelki egészséget, erőt, kegyelmet, isteni nagyobb szeretetet. Máriával üljünk lábaihoz és szemünket reászegezvén, hallgassunk szavára. Mily sok, igen sok a Márta köztünk s mily kevés a Mária. Alighogy megáldoztunk, már távozunk is. Vár a napi munka, sürget a sok gond. Nem érünk rá isteni vendégünkkel foglalkozni. Mily sokszor hangzik a panasz az isteni vendég ajkáról: «Márta, Márta! Sok gondod van és sokat vesződöl. Pedig egy a szükséges. Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle. (L. 10, 11.) Vajjon nem illet-e az Úr panasza minket is. Alig van vége a szentmisének, alighogy megáldoztam, már sietek újból a tanuláshoz, a munkához,

világi dolgaimnak végzéséhez. Az Úr még szívedben vagyon, szentségi jelenléte még nem szűnt meg s te máris magára hagyod őt!

A szentségi jelenlét a szentostya színeinek elváltozásával megszűnik, a szentségi Jézus távozik, hátrahagyván lelkedben nagy isteni ajándékait. Vajjon marasztaltad-e őt? Vajjon követted-e Jákobnak szép példáját, ki midőn Isten angyala el akará őt hagyni, mondván neki: «Bocsáss el engem, mert immár feljön a hajnal. Felelé: Nem bocsátalak el, míg meg nem áldasz engem.» (Gen. 32, 26.)

Mily jól esik a mi isteni vendégünknek a marasztaló szó: *Mane nobiscum Domine!* Maradj velünk, Uram! S mily szívesen megléeri, hogy másnap reggel újból betér szívünk hajlékába, ha mi arra őt szeretettel kérjük. Ha pedig távozása után is megőrizzük iránta szeretetünket, akkorra valóra váltja mindenkor nekünk tett nagy kinyilatkoztatását és ígérését: «*Ha valaki szeret engem, az én beszédemet megtartja; és Atyám is szeretni fogja őt és hozzája megyünk és lakóhelyet szerzünk nála.*» (Ján. 14, 23.) Kellemes lakóhelyet tehát akkor szerzünk szívünkben az Úr Jézusnak, ha betölti azt egészen az Úr Jézusnak tiszta szeretete.

Dr. Kerner István.

Megenyhülés.

BOLDGOK vagyunk Úrnapkor, mikor az Anyaszentegyház kiviszi az Oltáriszentséget az utcára, megmutatja a világnak drágalátos kincsét, megvallja ég és föld előtt, hogy erősen ésfélelem nélkül hiszi, hogy abban a fehér ostyában az Úr Jézus Krisztus valóságosan jelen van, hiszen Ő maga mondotta, ki nem csalhat meg, mert kimondhatatlanul szeret, amint az édesanya sem csalhatja meg komoly dologban gyermekét, a jóbarát jóbarátját, pedig ezeknek szeretete csak pislogó láng az Úr Jézus szeretetének lángoló tűzhelyéhez képest. Hódolatunk jeléül boldog örömmel hintünk ilyenkor virágokat az útjára, fénnel és pompával vesszük körül Királyunkat, s hogy meghallja mindenki: énekeljük hitünket, mely szívünkben él.

Boldog öröm reszket át rajtunk olyankor is, ha csak hallunk vagy olvasunk is az Oltáriszentségnek egy-egy diadalmenetéről, amit időnként hol itt, hol ott rendeznek neki, ha híreket hallunk nyilvános szentségimádásokról, tömeges szentáldozásokról.

De nem kisebb, nem lehet kisebb örömünk és boldogságunk olyankor sem, mikor egy-egy bizalmas, meghitt csendes órában, a templom küszöbén belül egyedül borulunk térdre a Legfölségesebb előtt, amikor nem törődünk azzal, hogy mit gondol felőle a nagy világ, csak mi annál jobban, annál többször rágondolhassunk — amikor nem az utcán éneklünk neki himnuszt, de a templom csendjében annál hűségesebben imádjuk Őt — amikor nem

építünk neki lombsátort, nem a fény, a ragyogás a főgondunk, hogy annál jobban szerethessük, hogy szeretetünket semmi se akadályozza, hogy figyelmünk teljesen rá irányuljon, amikor a szívünk kívánczik titokzatos oltára lenni a Legszenetebbeknek . . .

Egy-egy ilyen csendes órának boldogsága különös színezetet kap akkor, ha az a szív fájdalomban vonaglik: a megenyhülés színezetét . . . amikor a tabernákulumból kicsendülő sokféle hívogató szó közül különösen ama megbecsülhetetlen kinyilatkoztatást hallja a meggyötört lélek: «Jöjj hozzám, ha fáradt és megterhelt vagy; én megenyhítlek tégedet». Ó, az a megenyhülés! Igen sokszor van akkora édesség, mint a meg nem zavart boldogság.

Mily sokszor látni és hallani kesergő édesanyákat, apákat, kik elhunyt gyermekeiket siratják s megtörve zokognak kedveseik sírhalmán s nem gondolnak arra, hogy a templomban, az oltárszekrényben rejtőzködik az Istenember, aki megvigasztalta a naimi özvegyasszonyt, a kafarnaumi Jairust s aki azt mondotta önmagáról: «Én vagyok a föltámadás és az élet». «Aki énbennem hisz, élni fog örökké». «Aki eszi az én testemet, annak örök élete van». Mily vigasztaló szavak, mennyire megnyugtathatják a bánkódó szülői szívet! A halál nem örökre szakította szét a legdrágább kötelékeket! Viszontlátjuk szereteteinket a föltámadáskor, melynek záloga az Oltáriszentség!

Hányszor lehet aggódó árvákkal találkozni, akik félnek és rettegnek a jövőtől: vajjon lesz-e, s ha lesz: milyen lesz a gondviselőjük? Mily jó ilyenkor annak az elárvultnak, ha letérdelhet az Oltáriszentség előtt, melyben az «árvák atyja» lakik elrejtőzve, amelyben maga a mindenható, gondviselő istenség van jelen, ki gondoskodik még az ég madarairól s a mezők liliomairól is!

Hányszor lehet keserű panaszként hallani: Nincs senkim, ki szeretne s kit én is szerethetnék, kinek elmondhatnám szívem minden vágyát, minden gondolatát, kivel megoszthatnám minden bánatomat, minden örömeimet. Mily jó az ilyen elhagyatott szívnek, hogy odatérdelhet az oltár elé s onnét a tabernákulumból szinte hallja az erősítő szót: Gyermekek, hát nem gondolod, hogy én vagyok a tiéd, én, én a világ teremtője, az igaz Isten, én a jóságos Isten, aki százszor, milliószor jobb, mint a világ minden jószívű embere együttvéve, ki szebb, mint a világnak minden szépsége . . . Gyermekek, miért kívánczol más után, ki megcsalhat, de én soha meg nem csallak! Miért vágyakozol más jóbarát után, ki hűtlen lehet hozzád, de én soha! Miért óhajtozol emberek után, kik ritkán segítenek neked, de én mindenkor! Miért akarsz emberek közé menni, kik sokszor irigyelnek, én azonban soha, sőt a tiéd mindenem, neked adtam önmagamot is; akkor vehetsz magadhoz, amikor akarod! Miért bánt, hogy nem beszélhetsz másokkal kedved szerint? Azok csak akkor gondolnak rád, amikor véletlenül látnak, de én mindig rád gondolok, még ha alszol is, még akkor is, mikor te elfeledkezel rólam. Miért

akarod embernek elmondani, azzal megosztani örömodet, hisz az emberek meg nem értenek, azok durva, keményszívűek, azoknak más a gondjuk, más a bajuk! S embernek panaszkodni? Hiábavalóság! Legföljebb meghallgat — de én segíték is! S az az ember, ha még úgy szeret is, meghal s téged sem tud megmenteni a haláltól — de én örök vagyok, a halhatatlan Isten, aki majd föltámasztlak az utolsó ítéletkor; s ha az életben elég voltam neked, az angyalok dicsőségét adom neked. Gyermekeim, hidd el nekem, ki itt az Oltáriszentségben jelen vagyok éjjel-nappal, ha az enyém vagy s én a tiéd: a legnagyobb szerencse és boldogság a tiéd. Énbennem tiéd minden, minden jó, ami többet ér, mint az egész világ; akkor a tiéd a mennyország!

Jóságos Jézusom, ha nem is lehetek mindig együtt veled a szentély csendjében, igen-igen sokszor gondolok arra, hogy micsoda kincsem van az oltáron, hogy te, szerelmes Istenem vagy ott, kit egyedül érdemes e világon szeretni, ki egyedül szeret igazán, kihez bárhol és bármikor elmehetek, mert ezer és ezer oltáron jelen vagy, ki mindig odahaza vagy s bármikor fogadsz, ki meghallgatod nemcsak dicsőítő, de kérő szavamat és panaszaimat is és megvigasztalsz, mert ismersz és szeretsz.

Eöri János.

Lélekmentés

(Történet az életből.)

«Uram, maradj velünk, mert esteledik».

Lukács ev.

BETEG embertársainknak lelki üdvösségén mindenkinek munkálni kell úgy, ahogyan a helyzet épen megengedi és megkívánja. Ezt a segítséget nyújtani sokszor nehéz feladat; megtagadni nem vallana vallásos lelkületre.

Hitbuzgó emberben gazdag a lélek, mindig kész a segíteni akarásra. Vágyakozik erre, ég a jószándékok lobogásában. Egy ilyen lelki cselekedet előtt megnyitom a lap nyilvánosságát.

Kisebb kórházi szobában három nőbeteg feküdt. Egy öreg asszony halálosan beteg volt. Leánya hitének erejével és gyermeki szeretetével biztatgatja, hogy gyónjon meg. A beteg félt a vég közelségétől s ebben a nyugtalan állapotban nem kívánta a végső szentségeket.

A három beteg közül az egyik, látva és felismerve az asszonynak súlyos állapotát, elhatározta, hogy rá fogja bírni arra, hogy meggyónjon és megáldozzék. Hogy a beteg félelmét legyőzze, finom csellel élt: önmagához hívatta a kórházi lelkészt.

A nagybeteg előtt hangoztatta, hogy ő nem azért fog meggyónni, mintha végét érezné közeledni — hiszen már a kórházból távozni készül — hanem azért, mert úgy érzi, hogy (jóllehet néhány hét előtt gyónt) lelkének is szük-

sege van az égi kenyérre. Így bátorította a beteget : a paptól nem kell félni, mert ő nagy ajándékkal jön, közvetítésével várjuk az Urat . . .

Megérkezett a pap. Meggyónt és megáldozott a szobatársnő, hogy ezen példa mutatásával bátorítsa a beteget, mert félni kellett, hogy az a végső megtisztulás kegyelme nélkül marad . . .

Mikor látta a nagybeteg, hogy beteg társnője milyen ájtatosan vette magához a szentségeket, lelki keménysége megenyhült. Mintha szólt volna az Úr, bátorítva és biztatva őt szavaival : *«Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik járadoztok és terhelve vagytok és én meggyógyítlak titeket».*

Buzgón meggyónt és megáldozott, ő is. Ezután lecsillapodott vergődő lelke és elmúlt szorongató félelemérzése. *A kegyelmi állapot megnyugtatta a beteget.*

Megható jelenet volt, amikor az először meggyónt betegnek és a nagybeteg anyja leányának tekintete most összetalálkozott. Amazét az öröm tüzesítette, hogy segíthetett, a gyermeki tekintet a hála könnyei tették fátyolossá.

Megjutalmazza majd a jó Isten a beteg szobatársnőnek gyönyörű cselekedetét, mellyel megmentette egy halódó betegnek lelki üdvösségét.

Ezt a bájos történetkét napjaink életének lapjairól a legkisebb változtatás nélkül írtam le : a valóságának szépségét és lehelletét ne zavarja meg a reáaggatott dísz és magyarázat. EGYMAGÁBAN IS OLYAN AZ, MINT EGY FEHÉR SZIRMÚ, ILLATOS VIRÁGOKBÓL ÖSSZEÁLLÍTOTT CSOKOR : LÉLEKNEK ÉS SZEMNEK KEDVES EGYARÁNT.

Gergye Béla.

Kehelyalapítványunk,* amelyet annak idején dr. Babura László gyűjtött össze s amelynek kamatai a devalváció előtt több kehely beszerzésére is elegendők voltak, 547 P 92 fillére zsugorodott össze. «December 15-ik-i választmányi gyűlésünk határozata értelmében, a multnak tanulságain okulva, ezt az összeget nem kezeljük továbbra mint alapítványt, hanem kb. hat egyszerű kehely beszerzésére fordítjuk, melyekre ezt a felírást vésetjük : «Dr. Babura László kehelyalapítvány» és így a megboldogult szándékának megfelelően szűkölködő templomoknak juttatjuk.»

Lépést tartva az Oltáregyesülettel, az *Eucharisztikus Gyermekszövetség* tábora is örvendetesen növekedett : Budapesten 525, vidéken 473 új tag iratkozott be. A «Jézusom Örömom» gyermeklap 6000, az «Örökimádás» folyóirat pedig 2000 példányban hagyta el havonta a nyomdát. Az Oltáregyesület székházában egész éven át folytak a magányos és csoportos lelki gyakorlatok ; mindössze 1506 lélek részesült itt a lefolyt évben a szent magány kegyelmében.

Az *Örökimádás templomban 1930-ban 121.092 szentáldozás és 1909 szentmise volt.*

1930-ban a Mária Reparatrix zárdában 303.219 nagy és 3.992.787 kis ostyát sütöttek és vágtak ki, ami szintén az eucharisztikus élet föllendülésének a bizonyítéka. Mindezekért örök hála és dicséret legyen a szentségi Üdvözítőnek, ki minden jónak sugalmazója és adója. Áldassék végnélkül és dicsőítessék a legméltóságosabb Oltáriszentség !]

* Krónika rovatunkból.

„Isten szolgálata.“

Nem is régen, pár évtizeddel ezelőtt történt a következő eset.

Egy püspöki rezidenciával bíró városban, amelyben egy dragonyos ezred is volt állomáson, az egyik rekruta, bevonulása után, mihamarabb naponta eljárt a templomba.

Különös jelenetnek voltak szemtanui az emberek. Nap-nap mellett, vagy hetenként többször, megjelent egy közkatona, aki nagy áhítattal nézett a Tabernaculumra vagy a kitett Szentség felé. Mozdulatlanul állt egyik vagy másik pillérnél.

Ez ember nemsokára felköltötte az egyházi figyelmét, aki közölte észrevételét a püspök ajtónállójával, majd az egyház gondnokával.

Végre megkérdezték az illetőt: miért jár-ke, vagy áll órahosszat egy helyben. Azt a feletet adta: «Semmi rosszat nem teszek, nem bántok senkit». E lakonikus válasz nem elégítette ki a templom őrzőit s mivel nem tudták, nem egy eszelőssel van-e dolguk, jelentést tettek erről a püspöki hivatalnak.

A püspök jóviszonyban volt az ezred parancsnokával, tehát magához kérette ez utóbbit. Elmondta az esetet s tanácskoztak, mitévők legyenek.

Az ezredes küldöncöt küldött a templomba, majd a kaszárnnyába, hogy az illető katona jöjjön el a püspöki palotába.

Nemsokára el is jött. Egy fiatal 23—24 éves nyilt, becsületes gyerekarcú vitéz állt előttük, aki bár szerényen, de bátor tekintettel állt fellebbvalóival szemben.

Pár percnyi csend után megszólalt az ezredes:

— Fiam, nem vagy bírák előtt, de jóindulatú jóakaróid vagyunk, akik tudni akarják, miért jársz naponta a templomba és 4—5 órát jársz-kelsz, vagy mozdulatlanul állsz ottan?

— Bocsánatot kérek, ezredes uram, de se nem járok-kelek, se nem töltök el ott 4—5 órát, soha nem állok két óránál tovább.

— Az mellékes, meddig és hogyan töltöd ott idődet, de arra felelj, miért teszed azt, amit teszel?

A fiatal katona mosollyal a száján nézett a püspökre és tiszteletteljes egyszerűséggel mondta a következőket:

— Méltóságos uram! Szegény szőlőmunkások gyermeke vagyok. Alig tudok írni, olvasni, de szülőfalumban, az öreg plébános úr, esténként munka után maga köré gyűjti a fiatal 16—20 éves fiúkat — idősebbek is jöhetnek — és Istennek tetsző életre tanítja őket. A plébános úr nem prédikál, de beszélget velünk, érdeklődik ügyes-bajos dolgaink, terveink iránt és jótanácsokkal lát el bennünket. Egy este — szüret alatt — azt mondta: «Gyerekek, mindenkor szolgáljátok a jó Istent. Bármit is teszten, ha mást nem, most,

mikor találkoztok egy szegénnyel, adjatok kosaratotokból egy fürt szőlőt. Ha asztalos, vagy bármi másfajta iparos vagytok, szánjatok hetenként egy-egy órát Isten szolgálatára, ha más nem tudtok tenni, tartsátok rendben a templom padjait, padlóját, miegymást, az út melletti keresztet igazítsátok meg, ha baj van rajta. Ismétlem, bármint is keresitek kenyéreteket, ajánljátok fel szeretettel kezetek, karotok, elmétek munkáit a jó Isten szolgálatára. Munkátok közben Ő reá fogtok gondolni és lelketek örömmel telik meg.

— Ime, méltóságos uram, mit tanultam falumban plébános uramtól. Most, hogy katona lettem, nem tudok a jó Istennek másként szolgálni, mint hogy a Tabernaculum vagy a kített Szentség előtt vigyázzállásban állok és parancsára gondolok.

— Miféle parancsra — kérde jósággal az ezredes.

— Arra, amelyet naponta kapok imáim alatt, gyakran az orgona zúgása alatt, de legtöbbször a templom felséges csendjében. Őrt állok a szent Sacramentum előtt Isten szolgálatára. És remélem, öreg plébános urunk meg van velem elégedve.

A püspök felállt, kezét fogott a fiúval és homlokon csókolta.

A fiatal katona meghatottan állt és egyszerű becsületos lelkét meglepetésszerű öröm töltötte el.

Amit most elmondtam, megtörtént eset, amelyről annakidején igen sokan tudtak.

Mindnyájunk részére gazdag tanulsággal teljes.

Miért ne ajánlanánk fel mi is néha munkánkat Isten szolgálatára?

Miért ne tömörülnénk mi is, világiak a célból, hogy időnként erre a szép gondolat megvalósítására törekednénk?

Utánozzuk az egyszerű fiút, aki falujában szőlőjének egy fürtjével szolgálta Mesterünket és rekruta korában a városban Istent, mozdulatlan «vigyázzállásban» szolgálta tovább.

De különösen imádkozzunk buzgón, hogy az Úr Isten nekünk is adjon az Ő szolgálatára oly hiv papokat, mint amilyen a fentemlített plébános volt.

Dessewffy Emma.

Negyvenórai szentségimádás. A három utolsó farsangi napon, február 15., 16., 17-én az Örökimádás templomban az úgynevezett negyvenórai szentségimádást tartunk, amely abból áll, hogy a legf. Oltáriszentség három napon át, tehát február 15-én reggel 7 órától kezdve egészen kedden d. u. 6 óráig kitéve marad. Minden nap 1/6 órákor szentbeszéd és feb-

ruár 17-én a litánia után a templomban körmenet a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Kongreganista felvétel február 2-án délután 1/4 órákor lesz az összes kongregációk számára. Az ünnepélyes fölvételt a többi prézesek asszisztenciájával *Dr. Mészáros János* p. elátus, a magyar kongregációs szövetség országos elnöke végzi.

17—24-ig 126 szentmise volt templomunkban.»

«Ami az Oltáregyesület rendes életét és fejlődését illeti, a tagok száma a fővárosban 1930-ban 719-el, vidéken pedig 2456-al szaporodott.»

«Tagdíjak fejében összesen 15.579 pengő 77 fillér gyűlt be; ebből 8867 pengő a vidékre esik (az egész országból), 5593 pengő 21 fillér a budapesti fiókok révén és 1119 pengő 46 fill. közvetlen a központi irodában folyt be.»

Megöröklti a «kimutatás» néhai *Dr. Babura László* prelátus kanonoknak, az országos Központ egykori ügyvezető igazgatójának az emlékét.

Uj Oltáregyesület alakult Nagybárcányban és alakulóban van Ipolytölgyesen.

Király Ödönnét, az angyalföldi Oltáregyesület páratlan agilitású titkárnőjét, akinek szellemes és finom tollú írásaiban már annyiszor gyönyörködtek m. t. olvasóink, Szentséges Atyánk, a pápa, a «Pro Ecclesia et Pontifice» érdemrendel tüntette ki. Midőn igaz szeretettel üdvözöljük hűséges munkatársunkat, egyben a szentségi Jézus bőséges áldását kérjük számára, hogy még sokáig dolgozhasson az Ő dicsőségére.

Falusi leányok lelkigyakorlatos központi házunkban. December 11—14-ig *Százhalombattáról* és *Hidegkútról*, január 18—23-ig pedig újra *hidegkúti* leányok számára volt egészen zárt lelkigyakorlat, mindkét esetben *Dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgató vezetésével. Lelkigyakorlatainkat egészen Loyolai Szent Ignác szellemében tartjuk. Központi házunk lelkigyakorlatos szobái állandóan készek befogadni azokat is, akik esetleg nem csoportosan, hanem külön óhajtanak a szent magányba vonulni. A lakás és ellátásért az igényeknek megfelelően a legminimálisabb összeget számítja a zárda.

A gyakori szentáldozás terjedéséért való ima, kis kréta papír szentképen à 2 fill. 100 1 P 20 fill.-ért kapható a Kordában, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Központi házunkban jan. 4-én és 6-án délután pompásan sikerült színdarabokat adtak elő kongreganistáink a házunkban fennálló Szt. József és Lisieuxi Szent Teréz leányotthon javára.

A szegény templomok kérvényeiről minden évben írunk az «Örökimádás»-ban s mégis évente többször megismétlődik az eset, hogy valamelyik főtisztelendő úr nem tudja azt a szabályszerű rendünket, amelynek értelmében rendkívüli segínyt csak leégés vagy templomrablás esetén ad a Központ, ha a szükséges ruhák, illetve szerek rendelkezésére állanak. S amikor ezt tudomásukra hozzuk, nehézményezik a renchez való szigorú ragaszkodásunkat. Azért most újra hangsúlyozzuk, hogyha valamely templom az Oltáregyesület Országos Központjától valamit kérni akar, akkor már az előző év dec. 15-ig juttassa el a kérelmét (az esztergomi főegyházmegyei plébániákat kivéve) a saját egyházmegyei igazgatójához és az ő véleményezésével kerül azután dec. 31-ig a Központba, ahol január

első napjaiban megtörténik a kérvények elbírálása és a már addig készült s a még azután készített ruhaneműek elosztása. A kiállítás mindig a körülmények diktálta időben (Szent József ünnepe, vagy Szent Paszkál ünnepe máj. 17. körül) van és utána minden plébánia az illetékes plébános által kiállított elismervény ellenében veheti át az értesítéssel megjelölt, neki juttatott tárgyat. Aki nem küldhet érte, a szállítási díj utánvételezésével postai elküldését is kérheti.

Minden plébánia illetve zárda vagy intézmény, amely az Oltár-egyesület jótékonyágát élvezi, *köteles járni az «Örökimádás»* illetve a *«Jézusom Örömom»* folyóiratokat.

Az Országos Központi Oltár-egyesület 1930-ik évben elhunyt tagjainak névsora: Krézmarz Teréz, Bpest; Kis Mária és Berta Anna Törökszentmiklós; Orosz János, Miklós Ilona, Bártfai Brigitta, Hejőkeresztúr; özv. Farkas Károlyné, Kovács Róza, Budapest; Schiller Mária, Kruppa János, Busák Mihály, Vincze Ida, Sós Erzsébet, Nováki Katalin, Eger; Schwarzenberger Mária, Bpest; Me-

likle Anna, Keller Anna, Knauer Katalin, Hudák Mária, Nagy Borbála, Dobó Zsuzsanna, Kóder Margit, Rakamaz; kenesei Kenessey Gézáné Bpest; Bene László, Hegedüs Pálné Bpest; Osztafin Katalin Parád; Kirsch Mátyásné Bpest; Erdélyi Jánosné Katalin Bpest; Kis Péter, Laczkó Béla Rimóc; Székely Pálné Bpest; Jusztin Mária, Laczkó Erzsébet Rimóc; özv. Holló Istvánné Cleveland, Amerika; Rácz Regina Tarnaméra; Vas Rozália B.-Ederics; Boky Zoltán Bpest; özv. Sztojkovics Györgyné, özv. Dallmann Károlyné, Czollner Istvánné, Pittfor Jánosné Bpest; Fejes Majzu Rozália Parád-Rafony; özv. Bottka Lászlóné, Csáky Andorné, Fejér Vilmosné, Gál Mária, Kelemen Sándorné, Medveczky Róbertné Bpest; özv. Turányi Józsefné, Spitzenfeil Béláné, Süteő Margit, Székely Ágostonné Bpest; Tóth Ferencné Balatonszentgyörgy; Tóth Istvánné, Tüttő Sándorné, Mészáros Károlyné Bpest; Szabó János, Vámosmikola; Vince Krisztina Rimóc; özv. Osnay Józsefné, özv. Schäffer Györgyné Bpest; özv. Sitta Józsefné, Fait Lipótné, özv. Ország Józsefné, Láng Mihály Újhartyán.

